

Arrest

nr. 246 398 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 september 2019.

1.2. Op 4 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op september 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in Paramaribo geboren en bent u Surinaams staatsburger. In Suriname woonde u bij uw ouders in Wanica. U liep school in Suriname en studeerde er ruwbouw aan een technische school. Op 22 augustus 2018 verliet u legaal Suriname om op vakantie te gaan bij uw tante Florens in België. Na een kort verblijf in Nederland bij een vriendin van uw moeder kwam u op 3 september 2018 aan in België waar u verbleef bij uw tante Florens. Zij regelde dat u naar school kon gaan en zou ook kijken of u in België kon blijven. Uiteindelijk kon uw tante Florens u niet meer helpen en zei ze dat u beter kon terugkeren naar Suriname. U wou graag in België blijven en uw school, waar u toch al mee begonnen was, afmaken. Een vriend stelde voor om bij hem in te trekken en u bleef hier. U probeerde uw situatie in orde te brengen en u ging in oktober 2018 naar het gemeentehuis van Turnhout alwaar men u vertelde dat het niet zo gemakkelijk zou gaan in Europa. U verbleef verder illegaal in België bij uw vriend en was bang dat u teruggestuurd zou worden naar Suriname. Enkel om naar school te gaan kwam u buiten. Mevrouw Palat, een vriendin van uw moeder, informeerde u in oktober 2019 over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wat u dan ook deed op 3 september 2019. U kan niet terug naar Suriname om economische en financiële redenen. Het leven is er hard en werk vinden is er erg moeilijk. In het verleden kwam het zelfs eens voor dat u niet voldoende te eten had. U wil dan ook vanuit België, waar u uw toekomst wil uitbouwen en waar u wil trouwen, uw familie steunen in Suriname die het, net zoals iedereen in Suriname, financieel niet breed heeft. U stipte ook nog aan dat, aangezien u na het verstrijken van uw visum in België bent gebleven, u bij terugkeer naar Suriname een jarenlang inreisverbod voor Europa zou krijgen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en een Belgisch arbeidscontract neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u volgens uw paspoort op 21 augustus 2018 de Schengenzone binnenkwam, dat uw visum maar geldig was tot 3 december 2018, dat u sindsdien illegaal in de Schengenzone verblijft en dat u pas op 3 september 2019, i.e. na een illegaal verblijf van 10 maanden, om internationale bescherming verzocht. Uw rechtvaardiging dat u niets van de asielprocedure wist (CGVS, p. 7), kan niet weerhouden worden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat uw houding niet in overeenstemming kan gebracht worden met een daadwerkelijk vrees voor vervolging blijkt overigens ook uit uw intentie om, indien u legaal in België zou kunnen blijven, op vakantie te gaan naar Suriname (CGVS, p. 11). Dat u geen vrees voor vervolging of ernstige schade koestert, blijkt tevens uit uw expliciete verklaring dat u in Suriname geen problemen had met de autoriteiten of met medeburgers (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 7).

Verder zijn de door u geschetste problemen, met name dat de lonen laag zijn in Suriname, het leven er duur is (CGVS, p. 9), er geen werk is (CGVS, p. 11), uw familie het moeilijk heeft om rond te komen en om voldoende eten te voorzien en dat u hen financieel moet steunen – niemand heeft het overigens breed in Suriname – (CGVS, p. 11), van socio-economische aard. Deze problemen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaring blijkt in dit verband immers dat u kon studeren in Suriname. Zowel u als uw broer studeerden ruwbouw aan de technische school en u behaalde intussen ook een diploma in België (CGVS, p. 4; p. 7). Dat u in geval van een terugkeer naar Suriname geen werk zou vinden heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt (CGVS, p. 11). In dit verband kan opgemerkt worden dat uw beide ouders werken: uw vader als heftruckbestuurder bij Coca-Cola en uw moeder als verpleegkundige (CGVS, p. 4). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u de steun van uw familie geniet. Zo hebt u nog contact met uw ouders, broers en zus (CGVS, p. 4), leende uw moeder u 1300 euro voor uw reis (CGVS, p. 5) en was het initieel de bedoeling dat u terug zou keren (CGVS, p. 10). In Suriname woonde u bij uw ouders die beiden werken en die wonen in een woning die hen toebehoort (CGVS, p. 5). In België werd u gesteund door uw tante Florens die toen ze u niet meer kon helpen zei dat u beter naar Suriname terugkeerde (CGVS, p. 6). Uit niets blijkt dan ook dat u in de toekomst niet opnieuw door uw familie zou gesteund worden, dat u geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben of verder zou kunnen studeren en dat u er aldus geen toekomst zou kunnen uitbouwen. Dat u in Suriname soms niets te eten had, zoals u nog beweerde, valt moeilijk te rijmen met het feit dat beide ouders werken, dat ze een eigen huis bezitten, dat u kon studeren, dat uw familie u geld kon lenen voor uw reis naar Europa en dat u in het verleden al gereisd heeft naar Europa (CGVS, p. 5; 10). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u hier school hebt gelopen, dat u hier gewerkt hebt zoals u met een arbeidscontract wenste aan te tonen, dat u een vriendin hebt, dat u hoopt om hier een leven op te bouwen en te trouwen en dat u hier wekelijks naar de kerk gaat – dit alles achterlaten en terugkeren naar Suriname zou u verdriet en een trauma bezorgen – (CGVS, p. 9; p. 11), zijn motieven die op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Overigens gaf u zelf aan dat u ook in Suriname uw religie kan beleven (CGVS, p. 12).

Dat, indien u naar Suriname zou moeten terugkeren, u een jarenlang inreisverbod voor Europa zou krijgen omdat u de modaliteiten van uw visum niet heeft gerespecteerd, zoals u nog stelde (CGVS, p. 9-10), kan bezwaarlijk gezien worden als een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade ten aanzien van Suriname.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze uit uw paspoort blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van haar middel beroept verzoekster zich bovendien nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (*d.d.* 25 september 1986, nr. 26.933), artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich voorts nog op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM, in het bijzonder in artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Suriname te vrezen “*niet rond te komen*”. Hij betoogt dat het leven in Suriname hard is en werk er vinden moeilijk is. Verzoeker verklaart dat hij ondertussen werk heeft in België en een vriendin met wie hij een toekomst wil uitbouwen om van hieruit zijn familie in Suriname te steunen die het financieel niet breed heeft.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming afgewezen omdat: (i) verzoeker slechts na tien maanden illegaal verblijf in België een verzoek om internationale bescherming indiende, (ii) de door verzoeker geschetste problemen van louter socio-economische aard zijn en derhalve niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen en (iii) verzoeker ten slotte evenmin zwaarwegende redenen aanvoert om aan te nemen dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2.2. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het

eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze haar rechten aantasten, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen gegronde elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongegrondheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongegrond bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.2.5. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij inderdaad slechts na verloop van 10 maanden verblijf asiel heeft aangevraagd, omdat hij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers houding – waarbij hij zich reeds sinds 3 september 2018 in België bevond en slechts op 3 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming klemmt des te meer daar hij al die tijd illegaal in België verbleef; zijn visum verliep immers op 3 december 2018. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan

daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet wist hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij, wanneer hij naar Suriname zou dienen terug te keren een vogel voor de kat zou zijn omdat hij aldaar niet op de bescherming van de overheden kan rekenen kan worden vastgesteld dat verzoeker verder niet toelicht noch verduidelijkt om welke redenen hij nood zou hebben aan de bescherming van de overheden en waarom deze hem de noodzakelijke bescherming in dat geval niet kunnen of willen geven.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij bij een terugkeer naar Suriname de slechte economische situatie vreest en hier ondertussen geïntegreerd is:

"(...) Verder zijn de door u geschetste problemen, met name dat de lonen laag zijn in Suriname, het leven er duur is (CGVS, p. 9), er geen werk is (CGVS, p. 11), uw familie het moeilijk heeft om rond te komen en om voldoende eten te voorzien en dat u hen financieel moet steunen – niemand heeft het overigens breed in Suriname – (CGVS, p. 11), van socio-economische aard. Deze problemen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaring blijkt in dit verband immers dat u kon studeren in Suriname. Zowel u als uw broer studeerden ruwbouw aan de technische school en u behaalde intussen ook een diploma in België (CGVS, p. 4; p. 7). Dat u in geval van een terugkeer naar Suriname geen werk zou vinden heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt (CGVS, p. 11). In dit verband kan opgemerkt worden dat uw beide ouders werken: uw vader als heftruckbestuurder bij Coca-Cola en uw moeder als verpleegkundige (CGVS, p. 4). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u de steun van uw familie geniet. Zo hebt u nog contact met uw ouders, broers en zus (CGVS, p. 4), leende uw moeder u 1300 euro voor uw reis (CGVS, p. 5) en was het initieel de bedoeling dat u terug zou keren (CGVS, p. 10). In Suriname woonde u bij uw ouders die beiden werken en die wonen in een woning die hen toebehoort (CGVS, p. 5). In België werd u gesteund door uw tante Florens die toen ze u niet meer kon helpen zei dat u beter naar Suriname terugkeerde (CGVS, p. 6). Uit niets blijkt dan ook dat u in de toekomst niet opnieuw door uw familie zou gesteund worden, dat u geen toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben of verder zou kunnen studeren en dat u er aldus geen toekomst zou kunnen uitbouwen. Dat u in Suriname soms niets te eten had, zoals u nog beweerde, valt moeilijk te rijmen met het feit dat beide ouders werken, dat ze een eigen huis bezitten, dat u kon studeren, dat uw familie u geld kon lenen voor uw reis naar Europa en dat u in het verleden al gereisd heeft naar Europa (CGVS, p. 5; 10). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u hier school hebt gelopen, dat u hier gewerkt hebt zoals u met een arbeidscontract wenste aan te tonen, dat u een vriendin hebt, dat u hoopt om hier een leven op te bouwen en te trouwen en dat u hier wekelijks naar de kerk gaat – dit alles achterlaten en terugkeren naar Suriname zou u verdriet en een trauma bezorgen – (CGVS, p. 9; p. 11), zijn motieven die op zich evenmin ressorteren onder het

toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Overigens gaf u zelf aan dat u ook in Suriname uw religie kan beleven (CGVS, p. 12)."

2.2.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Met de loutere bewering dat hij bij een terugkeer in "zeer barre omstandigheden" zal terechtkomen, slaagt verzoeker er geenszins in om een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER